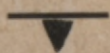

L 90-9
208

Kaņa IDV. № 8506/1

LĀTVIJĀS
SAULEI
UZLECOT...

Dzērbenes draudzes
kritušo varoņu piemiņai

Sakopojis mācītājs
A. BIRNBAUMS

R.M.
807

L 90-9
L 208

Каґа
мэзеја Inv. № 8506/1
L
9

Latvijas saulei uzlecot...

Dzērbenes draudzes
krišu varoņu piemiņai

Sakopjīs mācītājs
A. BIRNBAUMS

Dzērbenes draudzes kaᄑā krišu piemiņas komitejas izdevums.

~~Sf. 19027k~~ ✓ (P) (N)

249/s.

3005.

LATVIJAS VALSTIS
BIBLIOTEKA

~~20 27.946~~

0304050132

Dzērbenes baznīca.

levadam.

Daudzos dzimtenes novados jau ir uzcelti pieminekļi kritušiem tēvu zemēs dēliem, daudzās vietās iedēstītas varoņu birzes un dažā labā baznīcā novietota piemiņas plāksne ar vietējās draudzes kritušo karavīru vārdiem. Tā tauta nemirstāmu padara savu varoņu piemiņu un modina varoņu garu mūsu jaunatnē. Tuvojoties Latvijas valsts desmitgadu pastāvības svētkiem, arī mūsu Dzērbenes draudzē modās vēlēšanās godam atzīmēt šo mūsu tautas vēsturē izcilo notikumu. Pieminat viņus. . . kritušos varoņus — tāds bija vispārējs noskaņojums draudzē. Ja viņu un viņa laikmeta garu vajadzēja atkal atmodināt un padarīt tikpat strauju un vienmēr dzīvu un plūstošu kā Daugavas viļņus! — Tāpēc uz draudzes dāmu komitējas priekšnieces inž. Bērziņa kdzes ierosinājumu sapulcējās kopus vietējās draudzes padomes, dāmu komitējas, aizsargu (-džu) un Zemnieku Savienības nodaļu pārstāvji un nolēma valsts desmit gažu pastāvēšanas svētkus atzīmēt ar pateicības darbu, novietojot Dzērbenes baznīcā piemiņas plāksni draudzes kritušiem dēliem. Šis lēmums atrada siltu atsaucību draudzē. Drīzi vien tika savākti kopus draudzes kritušo vārdi — kopā 48 un tika izplatītas ziedojumu listes līdzekļu vākšanai. Ar šīm labprātīgām dāvanām pagatavoja divas plāksnes: vienu ar Pasaules un otru ar Latviešu Strēlnieku pulkos un Latvijas atbrīvošanas karā kritušo vārdiem. Šīs plāksnes ir novietotas baznīcas altāra telpā, blakus altārim un viņu iesvētīšanas un atklāšanas sēru dievkalpojums notika 1928. gada 23. decembrī. Lai šie mīļie vārdi nu runā dzīvu valodu un modina varoņu garu un dzimtenes mīlestību visos tajos draudzes bērnos, kas šinī baznīcā nāks un pie viņas altāra apstāsies savas dzīves svētākos brīžos. — Šinī piemiņas grāmatīnā ir ievietotas visu to piemiņas plāksnē minēto karavīru ģimenes, kuŗu piederīgiem tādas bija atrodamas. Dzimšanas dāti (j. st.) ir ņemti no baznīcas grāmatām, bet pārējās ziņas (mirš. dāti — v. st.) sniedza kritušo tuvinieki un tās ir pareizas tikai tikdaudz, kā viņu atmiņa tos nemaldina.

Glabā šo mīlo atceres grāmatīņu savās rokās un sirdī, lai viņa tev no tagādnes sasniegumu gavilēm vadīdama pagātnes spēš, uzplēšot vēl svaigās zaudējuma rētas, — nestu kļu su apmierinājumu.

„Pirms dzimtenei brīvību dēli spēj pirkt,
Bij karogam varoņu asinīs mirkt.“

TEVU ZĒMES MĪLESTĪBU
MĒS AR DARBIEM RADIJĀM.

SAVU LATVIEŠU STRELNIĒKU PULKOS
UN LATVIJAS ATBRĪVOŠANAS KARĀ
KRITUSO DĒLU + MŪZIGĀ PIEMINĀM.

AKOTS KĀRLIS
BĀRDINŠ ALFREDS
BĒRZINŠ EDUARDS
DĀVIDS JĀNIS
JANSONS KRISJĀNIS
KERZUMS JĀNIS
LIEPA JĀNIS
MASKAVIČS JĀNIS
OZOLS JĀNIS
RIEKSTS EIDA
SILABRIEDIS PĒTERIS
ŠERCELIS JĀNIS
ŠILINSKIS JĀNIS
ŠTĀLE KĀRLIS
UPĪTE PĒTERIS
VIKSNA JĀNIS
ZIEDINŠ PĒTERIS
BAUERS JĀNIS
CURUMS PĒTERIS
KĻAVS PĒTERIS
OŠS PĒTERIS
OZOLS ALEKSANDERS
VASELIS PĒTERIS

ŠO MĪLESTĪBU GODAM MINĒT.
IR AUDŽU AUDŽU PIENĀKUMS.

22. XII. 1928.

DZĒRBENES DRAUDZE.

UZ EŽINAS GALVU LIKU
SARGĀJ SAVU TĒVU ZEMI
SAVU PASAULES KARĀ KRITUSO DĒLU
MOZĪGAI PIEMINĀJ

ĀBELE KRISJĀNIS
BIERNIS ERNESTS
BRANTS KRISJĀNIS
BULLE JŪLIJS
CIGERTS JĀNIS
KĻAVIŅŠ JĀNIS
MEDNIS PĒTERIS
OZOLS JĀNIS
PAEGLĪTIS ROBERTS
PĪLANTS JĀNIS
RADZIŅŠ OTTO
RIEMERS KĀRLIS
RUDZĪTIS JĀNIS
RUNGE JĀNIS
SILABRIEDIS JĀNIS
SLAVIĒŠŠ LEONARDS
SKRIBIS EIDA
SERCELIS JĀNIS
ŠILINSKIS KĀRLIS
ŠŪSTERIS JĀNIS
VIĢANTS OSKARS
VIĢANTS JĀNIS
VĪLIPS KĀRLIS
VĪTRUNGS ERNESTS
ZĀLĪTIS JĀNIS
ŽĪDS JĀNIS

MŪŽAM NĒRĪMS DAUGAVAS KRĀCES
MŪŽAM DZĪVOS VARONU GARS.

• 23. XII. 1928.

DZERBENES DRAUDZE. •

Mana tēvu zeme! Es gribētu
krustceļos uz tevis, ietverties dziļi,
dziļi tevī savām rokām, izplēst ga-
balu iz tevis un spiest to pie savas
krūts, tik ļoti es tevi milu!

J. Poruks.

Pie saulītes bārus tie izveda . . .

Dzidrie, gaišie un mirdzošie bērniības rīti! Cik daudz jums ir prieka un gaviļu, ilgu un cerību, paļāvīgas ticības un laimīgas mīlestības. Dvēseli auklē sapnu glāsti un sirds šūpojas jūsu maiguma skaujās. Jums ir tik daudz spožuma un gaismas, ka jaunās dzidrās acis redz tikai saules staru un putnu dziesmu piekaisīto taciņu, kas ved uz uzvaras kalnu; jūsu gaišums izdzēš visas skumju ēnas un noslauka visus rūpju putekļus kopus ar nelaimes asarām no ejamās tekas. Patīkams likās ejamais ceļš un tuvu uzvāras kalns, pār kuŗu saulē staro jaunā diena. — Visiem mums ir bijuši šie gaišie bērniības rīti un visi mēs viņus esam zaudējuši. Zuduši viņi mums ne jau tāpēc, ka mēs gados vecāki kļuvām, bet tamdēļ, ka dzīves cīņa ikdienā un darbā nesa rūgtumu un sāpes, ne-taisnību un grēkus; šīs ēnas pārklāja mirdzošos rītus, — tas ietina sevī mūsu sirdis. Baudījuši no dzīvības un atziņas koka augļiem, mēs sapratām, kādā mocēkļa nāvē jādodas un jāmirst mūsu bērniņai, — lai viņa ievestu mūs tiešā dzīvē un neļautu tur aiziet bojā. — Tādi paši sārti, mirdzoši un gaiši bērniības rīti bija arī mūsu tautai. Kad sāka dibināties pirmie latviešu jaunekļu cīnītāju pulki — Latviešu strēlnieki, visa mūsu zeme — viņas lauki un meži bija pilni ar prieka un gaviļu dziesmām. Šīs dziesmas nesa vēsti no mājas uz māju, kā pašu tautas tēvu un māšu auklējums nu sargās latvju zemi. Bērnišķīga ticība bija visos; ticība, ka viss ir iespējams, viss panākams. Savās ilgās tauta jau redzēja sevi brīvu un laimīgu. Tāla bija nāve un iznīcība; tad nedomāja par zaudējumu un atsacīšanos. Visiem gribējās redzēt jauno dienu — jauno laikmetu. Tā bija bērna mīlestība un ticība savai nākotnei; šī mīlestība un ticība vēl nebija pirkta ar dārgiem upuriem un mazgāta sāpju asaru straumēm. Kā bērns raudzīdāmieš mātes mīlestības pilnājās acīs droši ļaujas sevi vadīt cauri nakts tumsai, tā jaunais arājs, juzdams sev apkārt dzimtenes mežu un druvu šalkšanu, Gaujas un Daugavas viļņu dziesmu, — palika par drošsirdīgu karavīru, kas cīņas nebaidās un netic nāves un zaudējuma uzvārai. Ar smaidiem, ziediem un ziedoņa mīlestības gaišajām un maigajām asarām izvadīja tauta savus cīnītājus — strēlniekus. Dziļa miera un austošas Latvijas saules atspīduma bija pilnas sirdis. Sirmgalvji, mātes un mazie bērniņi, visi gaidīja drīzumā mājās pārnākam savus brāļus, tēvus un dēlus ar uzvaras karogu rokās. Un drīzi vien viņi sāka mājās nākt, — tikai ne tādi, kādus tos gaidīja visa zeme. Cieši kopus slēgtās rindās tie kaujā devās un tādās pat rindās tos veda mā-

jup: rindā viens otram blakus nāca zārks pēc zārka un ik vienā gulēja kāda dzimtenei upurēta dzīvība. Ne tādus bij tauta gaidījusi viņus pārnākam. Pirmo reiz dziļi iesmēdzās un notrīcēja tautas sirds. Pirmo reiz viņas gara acu priekšā parādījās tālais Golgātas sāpju ceļš — via dolorosa. Tikai tagad tā saprata, ka tikai tā mīlestība ir dzīva un svēta un tikai tai ir panākumi, kuŗa visu ziedo un dāvā, upurē un mirst. Vai ar šo mīlestību gan tad nebij jāmil arī sava zeme! Vai viņai nebij jāziedo un jāupurē! Vai šai mīlestībai gan nevajadzēja nolikt uz dzimtenes ežām savu mīlo bērnu, labo tēvu, dārgo bāliņu, galvas un sirdis, lai tā tiktu izglābta un svētīta! Svēta un smēldzoša bija šī atziņa. Pie pirmajām brāļu kapu smilšu kopām tā modās un līdz ar dzimtenes bērzu baltājiem krustiem dzīvie tautas bērni, uz svaigājiem kapiem nolika savus bērniņas rītus — viņu maigo ticību un gavilējošo mīlestību. Viņu tie upurēja; sāpju ceļam vajadzēja būt arī upuru ceļam. Ventas un Daugavas krastiem, Ložmetēju kalnam un Nāves salai, Tīreļpurvam un Latgales dumbrājiem, Rīgas ielām un ceļu krustceļiem, tīrumiem un mežiem vajadzēja tapt piekaisītiem ar šiem upuriem; visos dzimtenes novados vajadzēja pacelties brāļu kapu krustiem, kā dzīviem šīs mīlestības lieciniekiem; visām draudzēm un pagastiem, mājām un ģimenēm vajadzēja atnest savu upuri; brāļu, tēvu un dēlu asinīm, kopā ar māsu, māšu un bērniņu asarām vajadzēja iesūkties dzimtenes zemē un savienoties tur ar tēvu tēvu gadu simteņiem ilgi lietiem vergu darba sviedriem — lai tad šis lielais upuris dzimtai zemei tiktu virzīts lūgšanā augšup uz debesīm pie tā, kas pats dziļākās un lielākās mīlestības dēļ krustā sists. Tā krustā sist vajadzēja arī tautas mīlestību, lai sāpēs un nāvē pārbaudīta tā augšām celtos uzvāras gavilēs. — šīs augšāmcelšanās gaviļes arī mēs esam piedzīvojuši. Sāpju ceļu izstaigājuši, nāvi vaigu vaigā redzējuši, — Kristus patvērumā mēs ejam jaunai dzīvei pretī. — Mūsu tagādne mums dota par pagātņi — brīvības un neatkarības cīņās ziedoto lielo tēvzemes mīlestības upuri. Tupretīm mūsu zemes un tautas nākotne ir atkarīga no tam, vai arī mēs tagadējie un turpmākie tautas bērni būs tik stipri ziedot šo lielo upuri un vai mūsu mīlestība būs tik svēta, skaidra, cēla un dziļa, lai viņa cienīgi nostātos blakus agrākai mīlestībai, kas raugas uz mums no brāļu kapiem! Tevī Dzērbenes draudze, viņa raudzīsies no tavas baznīcas altāra; cik reizes tu viņa tuvumā nāksi — mīļās tēva, vīra, dēla un brāļa acis kopus ar Kristus mīlo skatu raudzīsies tevī un jautās: vai esi tu spējīgs tā mīlēt, tā ciest un tā mirt, kā mēs mīlējām, cietām un mirām Latvijas saulei uzlēcot. Uzmanies, ka tev tad nav kaunā jānoliec sava galva un jānovēršās sānis un centies tā dzīvot savā zemē latvju tautai, lai tu reiz cienīgi varētu tikt piepulcināts mūsu tēvijas varoņu saimei Dieva priekšā.

Mācītājs A. B i r n b a u m s.

Latvijas atbrīvošanas karā kritušie
Dzērbenes draudzes dēli:

1. Jānis Bauers.

Dzimis 1899. gada 21. aprīlī; miris no ievainojumiem Cēsu kaujās 1919. gada 26. jūnijā, apglabāts Dzērbenes kapsētā. Dienējis 2-rā Ventpils pulka 4-tā rotā.

2. Pēteris Roberts Kļavs.

Dzimis 1899. gada 31. decembrī; miris 1919. gada 28. augustā; apglabāts Dzērbenes kapsētā. Dienējis 2-rā Ventpils pulka 3-šā rotā.

3. Aleksandrs Ozols,
virsnieks-leitnants.

Dzimis 1896. gada 19. maijā; miris no ievainojuma kaujās pret Bermondu pie Zolitūdes 1919. gada 23. decembrī. Dienējis 8-tā Daugavpils pulkā.

4. Pēteris Rūdolfs Ošs.

Dzimis 1888. gada 3. novembrī;
bez vēsts pazudis kaujā pret Ber-
montu pie Rīgas 1919. gada rudenī.
Dienējis 7-tā Valmieras pulkā.

5. Pēteris Vasēlis.

Dzimis 1899. gada 22. oktobrī; mi-
ris 1920. gada 4. septembrī; apgla-
bāts Rīgas Brāļu kapos. Dienējis
5-tā Ventspils pulkā.

6. Pēteris Čurums.

Dzimis 1892. gada 21. decembrī;
kritis pie Varakļāniem kaujā pret
komunistiem 1920. gada 9. janvārī;
apglabāts Dzērbenes kapsētā. Die-
nējis 2.-rā Ventspils pulka 10-tā
rotā.

Latviešu Strēlnieku pulkos kritušie Dzērbenes draudzes dēli:

1. Kārlis Valdemārs Akots.
Dzimis 1882. gada 30. martā; miris
1916. gada 28. janvārī; apglabāts
Mētraines brāļu kapos. Dienējis
6-tā Tukuma latv. strēln. pulka
2-tā rotā.

2. Alfrēds Bārdiņš.
Dzimis 1887. gada 27. janvārī; bez
vēsts pazudis kaujā pie Ķekavas
1916. gada 3. jūnijā.

3. Eduārdš Bērziņš.
Dzimis 1890. gada 26. septembrī;
kritis Ziemassvētku kaujās pie Lož-
metēju kalna 1916. gada 23. de-
cembrī. Dienējis 3-šā Kurzemes
latv. strēln. pulka 6-tā rotā.

4. Jānis Dāvītis.
Dzimis 1898. gada 5. oktobrī; kritis
kaujā pie Ložmetēju kalna 1917.
gada 12. janvārī. Dienējis 3-šā
Kurzemes latv. strēln. pulka 6-tā
rotā.

5. **Krišjānis Jansons.**
Dzimis 1879. gada 15. maijā; miris
1916. gada 26. jūlijā; apglabāts
Rīgas brāļu kapos.

6. **Jānis Ķerzums,**
virsnieks-leitnants.
Dzimis 1884. gada 23. februārī;
kritis kaujā pie Ķekavas 1916. gada
14. martā. Dienējis 8-tā Valmieras
latv. stēln. pulka 2-rā rotā.

7. **Jānis Liepa.**
Dzimis 1897. gada 26. decembrī;
bez vēsts pazudis kaujā pie Ložme-
tēju kalna 1917. gada 12. janvārī.
Dienējis 1-mā Daugavpils latv.
strēln. pulka 6-tā rotā.

8. **Jānis Maskēvičs.**
Dzimis 1895. gada 18. novembrī;
bez vēsts pazudis 1918. gada jan-
vārī. Dienējis 5-tā Zemgales latv.
strēln. pulka 1-mā rotā.

9. Jānis Ozols.

Dzimis 1886. gada 11. augustā;
miris 1916. gada 22. martā; apglabāts
Dzērbenes kapsētā.

10. Pēteris Valdemārs Silabriedis.

Dzimis 1877. gada 7. aprīlī; miris
1917. gada 20. augustā; apglabāts
Pēterpilī. Dienējis 8-tā Valmieras
latv. strēln. pulkā.

11. Jānis Šilinskis.

Dzimis 1896. gada 24. novembrī;
kritis kaujā pie Ložmetēju kalna
1917. gada 12. janvārī. Dienējis
3-šā Kurzemes latv. strēln. pulkā.

12. Kārlis Štāls.

Dzimis 1881. gada 10. aprīlī; kritis
kaujā pie Olaines 1916. gada 3. jū-
lijā; apglabāts Rīgas brāļu kapos.

13. Pēteris Upīts.

Dzimis 1884. gada 24. septembrī;
miris 1916. gadā 21. februārī, Mētrāinē.

14. Pēteris Ziediņš.

virsnieks-kapteinis.
Dzimis 1893. gada 27. janvārī;
kritis kaujā pie Rīgas 1917. gada
1. augustā; apglabāts Rīgas brāļu
kapos. Dienējis 2-rā Rīgas latv.
strēln. pulkā.

15. Eida Rieksts.

Dzimis 1881. gada 12. novembrī;
kritis pie Ķekavas 1916. gada 14.
martā. Dienējis 8-tā Valmieras
latv. strēlnieku pulkā.

16. Jānis Viksna.

Dzimis 1881. gada 13. decembrī;
kritis pie Ķekavas 1916. gada 14.
martā. Dienējis 8-tā Valmieras
latv. strēln. pulkā.

Pasaules kaŗā kritušie
Dzērbenes draudzes dēli:

1. Krišjānis Ābele.
Dzimis 1890. gada 31. augustā;
miris Krasnajā Selā 1916. gada 27.
aprīlī; apglabāts Dzērbenes kapsetā.

2. Ernests Biernis.
Dzimis 1885. gada 1. jūlijā; kritis
Polijā 1918. gada 12. septembrī.

3. Krišjānis Brants.
Dzimis 1890. gada 20. jūlijā; bez
vēsts pazudis kaujā pie Varšavas
1914. gada 18. decembrī. Dienējis
Sibīrijas strēlnieku pulkā.

3. Jūlijs Aleksandrs Bulle.
Dzimis 1892. gada 17. decembrī;
miris no ievainojuma kaujā Ungā-
rijā 1914. gada 6. decembrī; apgla-
bāts Ginlafehveraras kapsētā Un-
gārijā.

5. Jānis Cigerts.

Dzimis 1891. gada 6. februārī;
kritis kaujā Austrijā 1916. gada
oktobrī.

6. Jānis Kļaviņš.

Dzimis 1892. gada 28. februārī,
kritis Austrijā 1916. gada 22. jūlijā.

7. Pēteris Mednis.

Dzimis 1890. gada 28. novembrī;
bez vēsts pazudis kaujā Polijā 1915.
gada 10. jūlijā.

8. Roberts Vilis Paeglītis.

Dzimis 1887. gada 31. decembrī;
kritis kaujās Polijā 1915. gada
15. jūlijā.

9. Otto Radziņš.

Dzimis 1881. gada 28. oktobrī;
kritis kaujā pie Zūras upes Polijā
1914. gada 9. decembrī.

10. Kārlis Riemers.

Dzimis 1889. gada 9. maijā; kritis
kaujā pie Saratavas pilsētas Krievijā
1916. gada 18. februārī.

11. Jānis Rudzītis.

Dzimis 1893. gada 27. martā; bez
vēsts pazudis kaujā Austrijā 1916.
gada septembrī.

12. Jānis Valdemārs Runge,
virsnieks.

Dzimis 1897. gada 19. janvārī;
bez vēsts pazudis kaujā Novočerkaskā
pie Donavas 1918. gada
jūnijā.

13. Jānis Teodors Silabriedis.
Dzimis 1881. gada 15. augustā; bez
vēsts pazudis Rīgas tuvumā 1915.
gada aprīlī.

14. Leonārds Slavičs.
Dzimis 1890. gada 24. augustā;
kritis vācu gūstā, kur bez vēsts
pazudis.

15. Eida Skribis.
Dzimis 1888. gada 29. augustā;
kritis kaujā starp Holmu un Ļubjīnu
1915. gada 10. jūnijā.

16. Jānis Augusts Šercelis.
Dzimis 1894. gada 11. aprīlī;
bez vēsts pazudis kaujā Karpātu
kalnos Galīcijā 1916. gada februārī.

17. Kārlis Šilinskis.

Dzimis 1890. gada 22. janvārī;
bez vēsts pazudis pie Kijevas pilsē-
tas 1918. gada februārī.

18. Jānis Šūsteris.

Dzimis 1895. gada 27. februārī;
miris Kauņas pilsētā 1915. gada
17. jūlijā.

19. Oskars Vīgants.

Dzimis 1892. gada 24. decembrī;
kritis kaujā pie Lodzas pilsētas
Polijā 1914. gada 2. novembra
naktī.

20. Kārlis Eduārdš Vilips.

Dzimis 1879. gada 28. jūnijā; kritis
kaujā Galicijā Austrijā 1916. gada
15. jūlijā.

21. Jānis Zālītis.

Dzimis 1891. gada 26. janvārī;
kritis kaujā pie Ivangorodas cie-
tokšņa Polijā 1915. gada jūlijā.

22. Jānis Žīds.

Dzimis 1890. gada 22. jūlijā; kritis
Ziemassvētku kaujās Ķekavas pur-
vos 1916. gada 28. decembrī.

23. Jānis Ozols.

Dzimis 1894. gada 25. aprīlī; bez
vēsts pazudis kaujā pie Varšavas
1916. gadā.

24. Jānis Pilants.

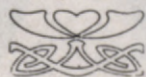
Dzimis 1881. gada 6. maijā; miris
no ievainojuma Maskavas slimnīcā
1916. gada pavasarī.

25. Jānis Vīgants.

Dzimis 1895. gada 27. februārī;
kritis kaujā Austrijā 1916. gada
pavasārī.

26. Ernests Eduārds Vitrunga.

Dzimis 1880. gada 11. oktobrī;
kritis kaujā pie Varšavas 1915. gada
18. augustā.

* * *

Vai, ceļinieki, 'redzēji kapenes . . .

Vai, ceļinieki, redzēji kapenes.
Kur vēji tām virsū tik smiltis nes;
Ko nepušķo ozola vaiņagi;
Ko nerotā zeltotie uzraksti.
Tur mitrajās smiltīs sedz varoņus,
Bez dziesmām, bez lūgšanām apraktus,

Šos kapus tik sili un muklāji zin,
Bet dažus jau arāja kumeliņš min;
Pēc kārtas tos ziedonis, ziemelis skauj:
Te uzdēsta dadžus, te ārā tos rauj;
Tik gaisā vēl dažreiz kā ievaidās,
Tās skaņas, kas toreiz tur plosījās.

Lai miers viņu trūdiem zem velēnām
Pēc sāpēm un ciešanām pabeigtām.
Gan bārgs viņiem bijis ir likteņa tulks,
Bet nemirstīgs paliks to dusošais pulks.
Pie saulītes bārus tie izveda,
Kaut galvu uz ežiņas nolika.

Varoņu piemiņai.

Dusat jūs pulki, jūs upuri svētie,
Dusat jūs Latvijas varoņu cilts;
Brīvības cīņā jūs svētaizmigušie
Ilgajā sapnī pie tēvijas smilts.

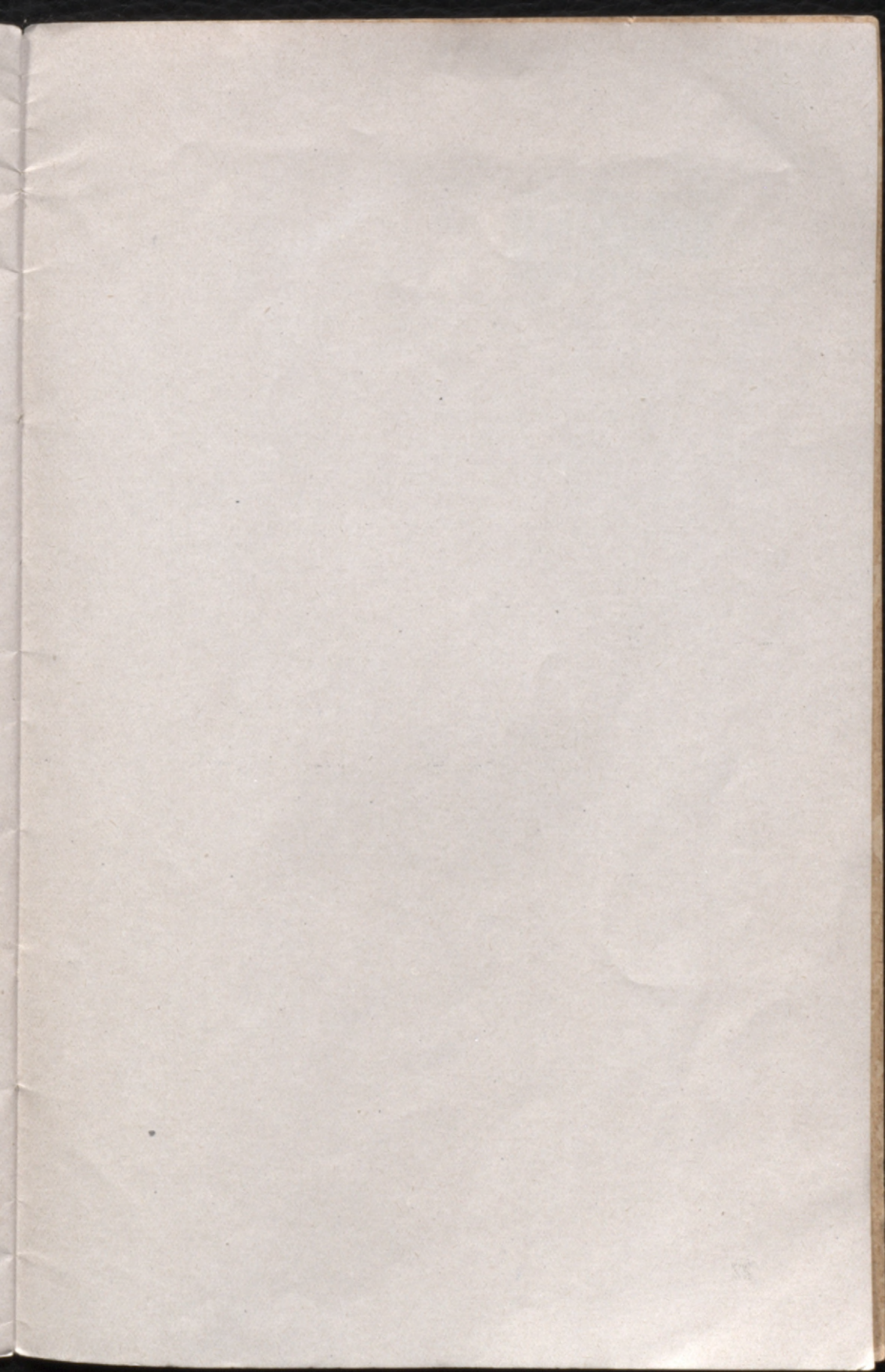
Dusat, kas briesmās un vaimanās klusat,
Dusat, kam vaidziņš no sāpēm bij bāls . . .
Putekļu ceļos, kas steidzāt un kusāt;
Kapiņš kam nezināms, aizmirsts un tāls.

Dusat, tās brūces, kas grūtas jums bija ,
Miers visu agstais nu remdē un spirdz,
Mīļotie brāļi, kam cīņā un kaujā
Karsti priekš Latvijas pukstēja sirds.

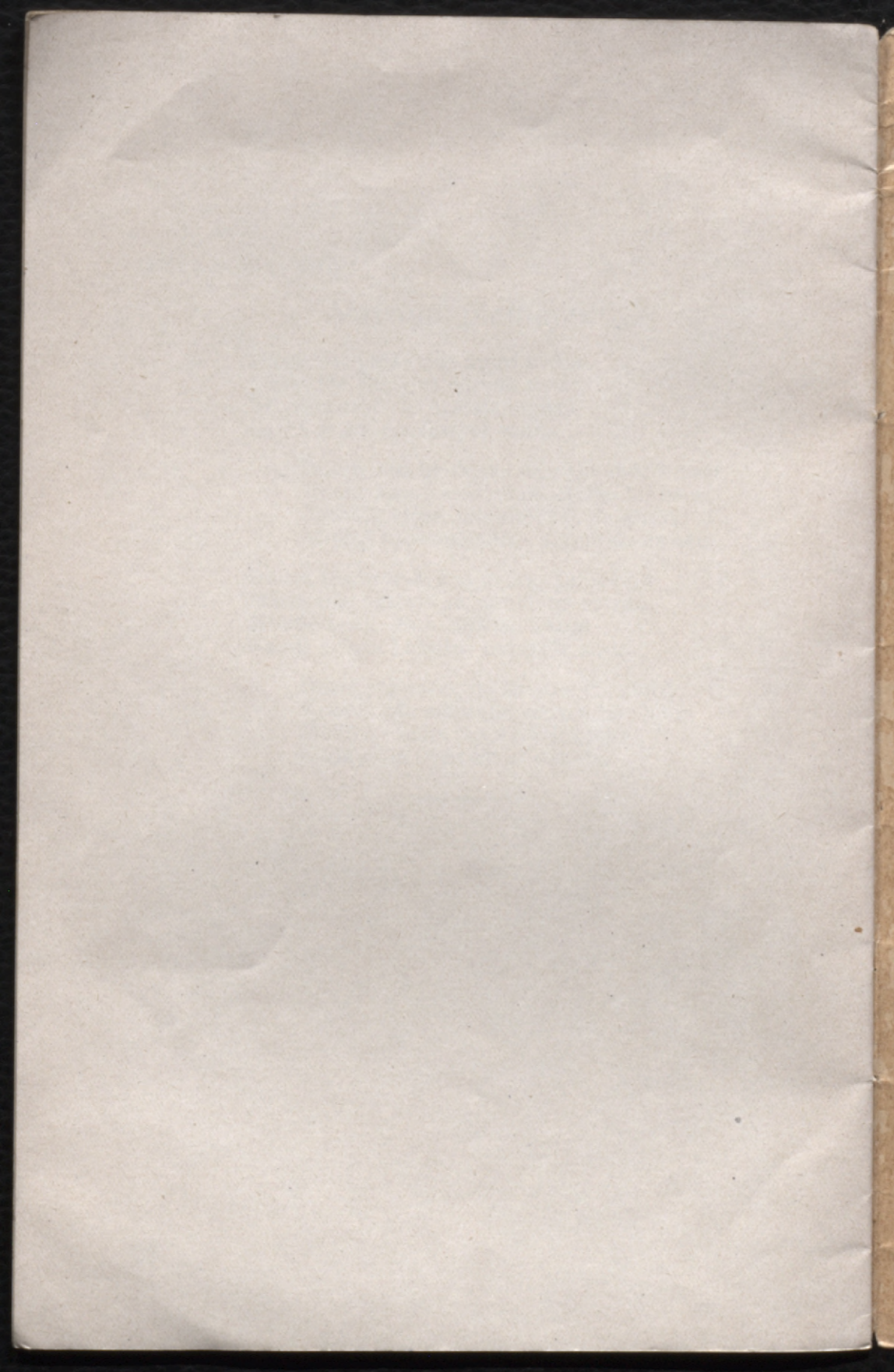
Dusat jūs pulki, lai Kristus jūs glabā ;
Kristus jūs modinās, dzīvot būs ļauts
Mūžībā visiem, kam tēvijas labā
Izlija mīlā sirds asiņu strauts.

---

[50]

LATVIJAS NACIONĀLA BIBLIOTEKA

0307050132

507.1

